

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.072/2024/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Fülöp Adrienn Éva ügyvéd (jogi képviselő címe) által képviselt **felperes** (felperes címe) felperesnek – a Kozák-Nagy és Pátzay Ügyvédi Iroda (jogi képviselő címe) ügyintéző: dr. Pátzay Péter Pál ügyvéd) által képviselt **alperes** (alperes címe.) alperes ellen elmaradt munkabér megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 24.M.70.662/2022/40. szám alatt kiegészített, 27. sorszámú ítélete ellen a felperes által 29. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 328.500 (háromszázhuszonnyolcezer-ötszáz) forint felmondási időre járó távolléti díjat és annak 2022. február 17-től a kifizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 65.493 (hatvanötezer-négyszázkilencvenhárom) forint elsőfokú perköltséget. Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg külön felhívásra a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalának 839 (nyolcszázharminckilenc) forint eljárás költséget, valamint az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára 9.585 (kilencezerötszáznyolcvanöt) forint elsőfokú eljárás költséget. A fennmaradó 1.026 (ezerhuszonhat) forint eljárás költséget és 12.045 (tizenkétezer-negyvenöt) forint elsőfokú eljárás költséget az állam viseli.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 22.500 (huszonkétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget és az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára 26.280 (huszonhatezer-kétszáznyolcvan) forint fellebbezési eljárás költséget, a fennmaradó 32.120 (harminckétezer-százhusz) forint fellebbezési eljárás költséget az állam viseli. Az alperes illetékfizetési kötelezettsége e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. október 24-én meghozott 24.M.70.662/2022/27. számú ítéletével – melyet 2024. február 29-én 40. sorszám alatt kiegészített – a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a felek a költségeiket maguk viselik és akként rendelkezett, hogy az eljárással felmerült illetéket és 1.865 forint eljárási költséget az állam viseli.

[2] A megállapított tényállás szerint a felperes 2021. március 25-én létesített határozatlan idejű munkaviszonyt az alperesnél közbeszerzési referens munkakörre bruttó 730.000 forint bérezésért. Az alperes a munkabéreket minden hónap 10. napjáig bankszámlára utalással teljesítette. 2021 augusztus hónapban a felperes részére két esetben történt utalás, augusztus 3-án „júliusi munkabér” közleménnyel, míg augusztus 4-én „munkabér” közleménnyel egyaránt 485.450 forintot utalt át az alperes a felperes banknál vezetett bankszámlájára.

[3] Az alperes a 2022. január 10-én kelt és a felperes részére 2022. január 18-án kézbesített felmondással a munkaviszonyt megszüntette. Az intézkedés jogellenességének megállapítása iránt a felperes keresetet nem terjesztett elő, ugyanakkor az illetékes közjegyzőnél fizetési meghagyás kibocsátását kérte 730.000 forint összegű munkabérének megfizetése érdekében. Az eljárás az alperes ellentmondása folytán perré alakult.

[4] Az elsőfokú bíróság a felperes 730.000 forint felmondási időre járó munkabér jogcímén előterjesztett kereseti kérelmét és az alperes ezen összeggel szemben előterjesztett beszámítási igényét a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 65. § (1) bekezdése, 69. § (1) bekezdése, 70. § (1) bekezdése, 161. § (2) bekezdés b) pontja, 164. §-a és 285. § (2) bekezdése, valamint a 31. § alapján alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:49. § (1) és (2) bekezdése alapján bírálta el és a kereseti kérelmet elutasította.

[5] Mindenekelőtt rögzítette, hogy a felmondás kézhezvételének időpontja ellenére a felperes nem vitatta, hogy a 30 napos felmondási időt 2022. január 11. és február 10-e között töltötte. Ezen időtartam kapcsán az alperest a felmondási idő felére terhelte az a kötelezettség, hogy a felperest a munkavégzés alól felmentse, azonban az alperes az ezt meghaladó időtartamra nézve is azt állította, hogy a felperes munkát nem végzett. Ennek bizonyítási kötelezettsége az alperest terhelte. Megállapította, arra nem merült fel adat, hogy 2022. január 11-től január 19-ig terjedő időszakban a felperes ne végzett volna munkát, a felmondás január 19-én került közlésre. A perben becsatolt e-mailekből azt állapította meg, hogy a felperes 2022. január 24-ig eleget tett az Mt. 52. § (1) bekezdés b) pontja szerinti munkavégzési, illetve rendelkezésre állási kötelezettségének. Megállapította, tanúl tanúként

nem igazolta, hogy a felperest az alperes igazolatlan hiányzóként kezelte volna, a home office teljesítésével kapcsolatos szabályokat az alperes részleteiben egyébként sem határozta meg a munkavállalók számára, így a bizonyítás hiányosságai emiatt sem eshettek a felperes terhére. A 2022. január 24-i – alperes által hivatkozott – e-mailek ugyancsak nem voltak alkalmasak azon előadás alátámasztására, hogy a felperes nem állt rendelkezésre, illetve nem végzett munkát, azzal együtt, hogy az alperes nem is csatolt olyan iratot, amely azt igazolta volna, hogy felszólította a felperest a felmondás átadását követően munkavégzésre. Mindezek alapján úgy foglalt állást, a felperest nem csak a felmentési időre, hanem a felmondási idő teljes időtartamára a munkabér megilleti.

[6] Az alperes beszámítási igénye folytán vizsgálta, a 2021. augusztus 4-én a felperesnek munkabér jogcímén átutalt kifizetés tényleges milyen jogcímen történt, illetve az jogalap nélküli kifizetést jelentett-e. Rögzítette, az Mt. 285. § (2) bekezdése a munkáltatói igény érvényesítésére nézve a fizetési felszólítást nem teszi kötelezővé, a perbeli fizetési felszólítás jogorvoslati kioktatást egyébként sem tartalmazott, így a perben helye volt beszámítási igény előterjesztésének, amit az alperes az eljárási szabályoknak megfelelően elsődlegesen 151.415 forintra, másodlagosan 485.450 forintra szabályszerűen nyújtott be.

[7] A 2021 augusztusi munkáltatói kifizetések körében kifejtette, hogy a felperes állítása szerint eredetileg munkabérelőleget igényelt, mivel azonban az alperes törvényes képviselője béremelési igénye kapcsán nyilatkozott úgy, hogy az előleget nem kéri vissza, ezért a kifizetés jogcímeiként jutalomra hivatkozott a felperes. Ezzel szemben az alperes azt állította, hogy közöttük ilyen tartalmú megállapodás nem született és tévesen került kiutalásra kétszer a 2021 augusztusi munkabér. munkavállaló tanúvallomásából azt állapította meg, hogy téves kifizetés a felperes részére nem történt, mivel az alperes törvényes képviselője kifejezetten utasította a tanút, hogy a felperesnél vigyen fel a rendszerbe egy újabb munkabér kifizetést egy olyan időpontban, amikor egyértelmű volt, hogy az adott hónapra a bérfizetés már megtörtént. Az ügyvezető nyilatkozatával ellentétben álló tanúvallomást fogadta el a valónak abban a körben, hogy az utalásokat az ügyvezető és nem az időközben elhalálozott bérszámfejtő végezte. Ezért a bizonyítékokból azt a következtetést vonta le, hogy a felperes részére jogalap nélküli kifizetés nem történt, különös figyelemmel arra is, hogy munkavállaló tanúvallomása értelmében az utalásokat korábban is az ügyvezető végezte, így a kétszeres utalás miatti igény 60 napon belül érvényesíthető lett volna.

[8] A kifizetés jogcíme körében rögzítette, hogy a felperes állításával szemben nem jutalomról, hanem munkabér kifizetéséről volt szó a második átutalás esetében. munkavállaló tanú nem tudott nyilatkozni a második átutalás jogcíméről, tanú2 tanú pedig még a kifizetés tényéről sem. Ezért a felperes nem bizonyította azt az állítását, hogy részére jutalom kifizetés történt, de az alperes sem azt, hogy a kifizetés jogalap nélküli volt. Mindezekből azt a következtetést vonta le, hogy a 2021 augusztusában a második utalás jogcíme nem lehetett más, csak munkabérelőleg. Az alperes törvényes képviselője nem nyilatkozott határozottan arra, hogy a felperes munkabérelőleget kért volna, de azt nem is zárta ki. A felperes pedig ezt a jogcímet jelölte meg, csak később nyilatkozott úgy, hogy az alperes elismerte jogos béremelési igényét és emiatt nem vonta vissza a második utalást. Hangsúlyozta, a felperes a személyes meghallgatása során maga is ellentmondásba keveredett a kifizetés jogcímét illetően.

[9] Ezt követően vizsgálta, hogy volt-e helye levonásnak a felmondási időre járó munkabérből, amelynek szabályait a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 61-66. §-ai tartalmazzák. Rámutatott, a végrehajtás alóli mentességre vonatkozó korlátozás a végrehajtási eljárásban érvényesül, a munkabérelőleget azonban a munkáltató vonja le. A perbeli esetben megállapodás a felek között a visszafizetésre nem történt, így a bíróságnak kellett döntenie a kölcsönös követelésekről. Úgy foglalt állást, hogy az alperes jogszerűen vonta le a felperes januári és februári munkabéréből az összesen 334.035 forintot. A felperest a felmondási időre munkabérként nettó 485.450 forint illette volna meg, a két összeg különbözetében az alperes beszámítási igénye alapos volt, a jogszerű levonással és az alperesi beszámítással a felek egymással szembeni igénye kiegyenlítődt, ezért a keresetet elutasította, annak ellenére, hogy a felmondási időre járó munkabér iránti igényt jogszerűnek ítélte.

A felperes fellebbezése

[10] A felperes az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen az alperes kereset szerinti, valamint első- és másodfokú perköltségében való marasztalását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[11] Érvelése szerint a fellebbezéssel támadott ítélet jogszabálysértő, mivel az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmen túlterjeszkedett. A perben nem állítottak a felek olyat, hogy a 2021 augusztusi második utalás jogcíme munkabérelőleg lett volna és az ezeket az egybehangzó nyilatkozatokat az elsőfokú bíróság figyelmen hagyta. A tanúk vallomása sem támasztotta alá és a perben becsatolt okirati bizonyítékokban sem jelenik meg sehol az átutalás jogcímeként munkabérelőleg. Ilyet sem a bankszámlakivonat, sem a 2022 januári és februári bérpapírok nem tartalmazzák. Az, hogy a második kifizetés közleményében „munkabér” szerepel, nem zárja ki, hogy a kifizetés jogcíme jutalom volt, ami egyébként is bér jellegű juttatásnak minősül. Az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben az okirati bizonyítékok az általa elmondottakat támasztják alá az utalás jogcímével kapcsolatban.

[12] A bíróságnak a döntése meghozatala során a tényállás és a jogi minősítés tekintetében el kell jutnia a meggyőződésének egy olyan szintjére, amelyre az érdemi döntés alapozható. A perbeli esetben ez nem történt meg. Az elsőfokú bíróság a logika szabályait figyelmen kívül hagyta és nem adta megfelelő indokát annak, hogy miután az alperes tény- és jogállítást (téves munkabérutalás) nem találta alátámasztottnak, miért nem fogadta el okirati bizonyítékokkal és tanúvallomásokkal alátámasztott tény- és jogállításait (a második utalás jogcíme jutalom) és miért olyan jogcímet jelölt meg, amelyre vonatkozóan a peres felek egyöntetűen nemlegesen nyilatkoztak. Érvelése alátámasztásául utalt a Kúria büntető, közigazgatási, munkaügyi és polgári kollégiumainak közreműködésével felállított joggyakorlat elemző csoportnak az ítéleti bizonyosság elméleti és gyakorlati kérdéseiről szóló összefoglaló véleményére.

[13] Hangsúlyozta, a munkaügyi perekben a munkavállaló eleve kiszolgáltatottabb helyzetben van a munkáltatóhoz képest, a dokumentációk, információk leginkább a munkáltató birtokában vannak, emiatt a bizonyítás is nehezebb. Ugyanakkor az általa felajánlott bizonyítékok alkalmasak voltak arra, hogy az alperes érdemi védekezésében előadottakat kétséget kizáróan cáfolják, amire az elsőfokú ítélet indokolása több helyen ki is tért. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság a jogcímet illetően a valószínűsítést megalapozó, a felajánlott bizonyítékoknál is erősebb fokú alátámasztást várt volna el a perben. Mindezek miatt a kereset elutasítása okszerűtlen és a hivatkozott kúriai összefoglaló vélemény alapján nem is fogadható el az az elsőfokú bírósági döntés, ami a bizonyítási nehézségekből származó hátrányokat egyoldalúan a felperes terhére hárította.

[14] Az alperes felhívás ellenére fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A másodfokú bíróság döntése

[15] A fellebbezés részben alapos.

[16] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 370. §-a és 371. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés korlátai között bírálta felül. A felperes fellebbezésében megjelöltek az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének alapjául nem szolgálhattak, a Pp. 379. §-ában, illetve a 380. §-ában írt kötelező hatályon kívül helyezési ok a perbeli esetben nem merült fel.

[17] Az elsőfokú bíróság a tényállást részben hiányosan állapította meg, az abból levont jogi következtetéseivel, az alperes beszámítási igényének megalapozottságára tett ítéleti megállapításaival, e körben a bizonyítékok értékelésével és a jogszabályokból levont következtetésekkel csak részben értett egyet a másodfokú bíróság, ezért az elsőfokú döntést részben megváltoztatta.

[18] A felperes tévesen állította fellebbezésében, hogy a 2021. augusztus hónapban a július havi munkabér átutalását követően történt újabb munkabér utalás körében az elsőfokú bíróság a feltárt adatokból, bizonyítékokból megalapozatlan következtetéseket vont le. A Pp. 265. § (1) bekezdése alapján a felperes érdekében állt annak bizonyítása, hogy a bíróság valószínűleg fogadja el azt az állítását, hogy 2021. augusztusában jutalom jogcímén átutalással további egy havi munkabért fizetett a részére az alperes. A bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit a bizonyításra kötelezett félnek kell viselnie. A perben a felperes mindezt az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére igazolni nem tudta. A tanúvallomások helytálló értékelését adta az elsőfokú bíróság és önmagában az átutalás közleménye, azaz a „munkabér” megjelölés sem alkalmas a felperes állításának alátámasztására.

[19] Arra is helytállóan utalt az elsőfokú bíróság, hogy a felperes maga adta elő személyes meghallgatása során (24.M.70.662/2022/11. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal), először munkabérelőleget kért a munkáltatótól, elmondása szerint az utalás jogcímét munkavállaló tanú nem ismerhette, mivel az a jelenlétében nem hangzott el. A felperes azt is elmondta, az eredetileg munkabérelőlegként történt kifizetés kapcsán ekkor nem beszéltek arról, részéről hogyan történik majd a visszafizetés. A felperes bizonyítási érdeke ellenére nem tudta a perben bizonyítani azt az állítását, hogy munkavégzése miatt jutalomban, adott esetben egy összegben megfizetett béremelésben részesült, ezért az alperes törvényes képviselője olyan kijelentést tett, nem kéri vissza a 2021. júliusra számfejtett és augusztusban kifizetett munkabéren felül átutalt további egy havi munkabért. Mindezek miatt a felperest főszabály szerint visszafizetési kötelezettség terhelte a munkabéren felül felvett egy havi juttatás, a részére nyújtott előleg vonatkozásában. Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmen nem terjeszkedett túl, az említett felperesi nyilatkozatok és jogi érvelés közötti ellentmondások miatt, továbbá a bizonyítatlanság okán levont következtetései helytállóak.

[20] A munkaviszony megszüntetésekor a feleket az Mt. 80. § (1) bekezdése alapján – a megszüntetés jogcímétől függetlenül – elszámolási kötelezettség terhelte, ezért a felperesnek az alperes felé fennálló tartozását rendezni kellett, mivel az korábban a munkaviszony alatt nem történt meg. Ugyanakkor a perbeli munkaviszony munkáltatói felmondással szűnt meg, erre figyelemmel a felperest az Mt. 69. § (1) bekezdése szerinti 30 napos felmondási idő illette meg és annak felére a felperest mentesíteni kellett a munkavégzés alól azzal, hogy erre az időre a felperesnek távolléti díjat kellett fizetni [Mt. 70. § (1) és (3) bekezdése]. A felperes esetében az alperes által hivatkozott igazolatlan távollét a perben nem nyert bizonyítást azzal együtt, hogy az Mt. a munkabérre való jogosultság kizártságát ilyen esetre sem rögzíti, ahhoz más szankciós intézkedés lehetősége kapcsolódhat. Továbbá a munkáltatót az Mt. 42. § (1) bekezdése alapján a foglalkoztatási kötelezettség teljesítése mellett munkabérfizetési kötelezettség is terhelte. A felperes úgy nyilatkozott, hogy 2022. január 10. napjáig a munkabérét levonásmentesen megkapta, mindez értelemszerűen a 2021. december 31-ig teljesített munka ellentételezését jelenti, figyelemmel a munkabér utólagos megfizetésére vonatkozó, Mt. 155. § (1) bekezdése szerinti és a tárgyhónapot követő hónap tizedik napjáig való megfizetésre vonatkozó Mt. 157. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségre. A 2022. januári bérjegyzék pedig értelemszerűen csak a tárgyhó 10. napját követően készülhetett el.

[21] A perben nem nyert igazolást olyan körülmény, ami miatt az alperes a munkabér és a felmondási időre járó díjazás megfizetésére vonatkozó kötelezettsége alól bármely okból mentesülhetne. A munkaviszony a felmentési, illetve felmondási idő elteltével szűnik meg. A perbeli esetben a felek által egyezően előadottak szerint a munkaviszony megszűnésének időpontja 2022. február 10. napja volt. A felmondási idő a felmondás közlése és a jogviszony megszűnése közé eső olyan időtartam, amikor a munkaviszony még fennáll és az abból eredő jogok és kötelezettségek továbbra is megilletik, illetve terhelik a feleket.

[22] A másodfokú bíróság a tényállást annyiban egészíti ki, hogy a perbeli esetben az alperes a felperes részére 2022. január és február hónapra a munkaviszony fennállása alatt nem vitatottan semmilyen juttatást nem fizetett. Ezen eljárás szabályszerűségét vitatta a kereseti kérelem. Az alperes teljesítést azért nem eszközölt, mert álláspontja szerint a

felperesnek a 2021. augusztusában a 2021. július havi munkabérén felül kifizetett további egy havi bérrel el kell számolnia, erre a hivatkozásra alapította az érdemi ellenkérelmét is. Arra figyelemmel, hogy az alperesnek a felperes részére a munkaviszony megszűnésének – a felek által nem vitatott – időpontjáig 730.000 forintot (a januári hónapra járó teljes juttatás) + 328.500 forintot (amely összeget az alperes számította ki a február havi bérjegyzéken) kellett volna megfizetnie, amivel szemben a felperesnek a munkabérelőleg kifizetése miatt 730.000 forint tartozása állt fenn, az alperes az előlegnyújtásból eredő összeg levonását [Mt. 161. § (2) bek. b) pont] követő különbözet összegével helytállni tartozik a felperes irányába.

[23] Mindezek miatt az alperes beszámítása azért nem alapos, mert az tartalmilag a felek elszámolására vonatkozó kötelezettség teljesítését jelentette és az alperes a felperes felé nem teljesített kifizetést, ezáltal a felperesnek az alperes felé fennálló egyhavi munkabérnek megfelelő tartozása rendezve lett. Ugyanakkor az alperest ez a körülmény nem mentesíti az alól, hogy a felperesnek a munkaviszony megszüntetésével összefüggésben és a felmondási időre jogszerűen járó, 2022. februári hónapra eső juttatásokat ne fizesse ki. A felperesi követelés az Mt. 80. § (2) bekezdése értelmében az utolsó munkában töltött naptól számított 5. munkanapon esedékessé vált, azonban a kereseti kérelemhez kötötten az abban megjelöltek szerint rendelkezett a késedelmi kamat fizetésére vonatkozó kötelezettség kezdő időpontjáról a másodfokú bíróság, annak mértékét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:48. § (1) bekezdése szerint állapította meg.

[24] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, az alperest a rendelkező rész szerinti összegben marasztalta, az ezt meghaladó részben nem volt alapos a kereset.

[25] Az elsőfokú bíróság döntésének megváltoztatásával módosult a felek pernyertességének, pervesztességének aránya is, a felperes 45%-ban lett pernyertes és 55%-ban pervesztes, a 730.000 forint pertárgyérték alapul vételével. A felperes a perköltségének összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése, az alperes a 3. § (2) bekezdése alapján számította fel. Ez alapján a felperesnek járó perköltség $(21.900 + 18.250 + 150.000 \times 45\%)$ 85.568 forint, az alperesé $(36.500 \times 55\%)$ 20.075 forint. Ezért a részleges pernyertességre vonatkozó 83. § (2) bekezdésének alkalmazásával határozott az elsőfokú perköltség viseléséről a másodfokú bíróság, megváltoztatva e körben is az elsőfokú ítéletet. Ugyancsak a részleges pernyertesség arányait figyelembe véve változtatta meg az eljárási költséggel és az elsőfokú illeték viselésével kapcsolatos rendelkezéseket a másodfokú bíróság, ez utóbbi, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban: Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pont szerinti összegébe a 42. § (2) bekezdés szerinti, a közjegyzői eljárásban megfizetett összeg beszámít. Az alperes kötelezése a pervesztes rész vonatkozásában a Pp. 102. § (1) bekezdésén alapul, a felperes munkavállalói költségkedvezménye okán a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján mentesül a ráeső összegek viselése alól.

Záró rendelkezések

[26] A részben eredményesen fellebbező felperes jogosult a pernyertes rész (45%) vonatkozásában a másodfokú eljárással felmerült költségeire, ennek megtérítésére a Pp. 83. §-a alapján az alperest kötelezte a másodfokú bíróság. Ennek mértékét a felperes Pp. 81. § (1) bekezdése szerinti felszámításával a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján határozta meg a másodfokú bíróság.

[27] A fellebbezési eljárással felmerült, az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján számított le nem rótt fellebbezési eljárási illetékből az alperes a pervesztes rész vonatkozásában köteles a fellebbezési illeték viselésére a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján, a felperesre eső fellebbezési illeték munkavállalói költségkedvezményre való jogosultsága folytán a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad. Az illetékekre vonatkozó rendelkezések az Itv. 42. § (1) bekezdésén, 46. § (1) bekezdésén és 78. § (4) bekezdésén alapulnak, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2a) bekezdésére.

[28] Tájékoztatja a másodfokú bíróság az alperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 1003200001070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell megfizetni. Közleményként fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltábla megnevezését, a Fővárosi Ítéltábla e határozatának számát, és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben az alperes az illetéket annak esedékességekor nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetnie.

[29] A másodfokú bíróság a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül határozott.

Budapest, 2024. május 28.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
bíró